

Moderná skúsenosť s prechádzaním mýtnic
Jeromonach Roman (Kropotov)

Mýtnice

Život po smrti! Aký slogan a pre mnohých banálna fráza. Je ju možno počuť nielen z úst kňaza z kazateľnice, ale aj od predstaviteľov šoubiznisu pri niektorých lacných talk show. Okrem toho tí ostatne menovaní sa nijako zvlášť neobťažujú vybraním (skutočnej) významovej funkcie tejto frázy. Vtedy, jej význam je oveľa viac tajomný a nepreskúmaný, ako sa môže zdať modernej konzumnej spoločnosti. Nábožní ľudia hovoria o tejto veci jedno, neveriaci majú zas iný názor v tejto oblasti. Ale bez ohľadu na naše názory a želania, druhý svet naďalej neprestáva existovať a strašiť (nás) svojou neznámosťou. On (druhý svet) žije svoj skutočný život, bez ohľadu na náš skepticizmus a pochybnosti. Ak by ľudia vedeli, že majú len jednu šancu, aby získali večný život po smrti, potom by možno nestrácali svoj drahocenný čas v každej nemravnosti. Ale ľudstvo sa kŕmi pseudoduchovnými bájkami a legendami, lži duchovnými príbehmi o reinkarnácii alebo ateistickými utópiami o materialistickej nadradenosti. Ako výsledok nešťastné ľudstvo stráca svoju jedinú šancu na záchranu.

Avšak, v nebi i na zemi, existujú výnimky – pre niektorých Pán Boh, iba Jemu známym príčinám, odhaľuje neviditeľný svet, dáva sa mu dotknúť, vidieť a zažiť to, čo presahuje všetky pozemské porovnania. Títo "niektorí", vrátiac sa k nám, otvárajú nové, predtým skryté vedomosti, a "potriasajú" hriešny svet prežitým zážitkom. Váš pokorný sluha – jeden z tých, ktorý mal práve takú príležitosť. Volám sa Nikolaj Maľkov, a nech toto bude niečo ako moje vyznanie. Nedržte to proti mne, keďže sa všetci často mýlime.

Nebolo to tak dávno, pretože údaje o udalosti sú stále v živej pamäti. Ten deň sa nezdal nijako zvláštnym a začal ako každý iný. Ja som končil inštitút a vo svojom voľnom čase som pracoval v autoservise. Smäd po autách sa začal u mňa objavovať ešte v rannom veku. Rozobrať a zostaviť hračkárske autíčko som začal takmer v rovnakom veku ako rozprávanie. Preto som voľbu môjho zamestnania nemusel dlho riešiť. S ohľadom na to, pre mňa bolo vždy záhadou, prečo by som mal potrebovať všetko to malé a stredné podnikanie, keď bolo úplne zrejmé moje povolanie. Kto by si myslel, že to budú práve autá, ktoré tak kruto zmenia svoj osud. Až doteraz sa divím tejto irónii.

Pred nosom bola dôležitá skúška, a ja som sa na to usilovne pripravoval. Už týždeň som študoval materiály, a nenechával ich tak ani vo svojom voľnom čase. Prostriedky a metódy, najmä technológie, postupy a procesy krúžili predo mojimi očami ako otravné muchy. Pred odchodom do práce som niesol niekoľko kníh alebo abstraktov, ktoré som čítal na cestách a vo svojom voľnom čase.

V ten deň som vybehol z domu, šiel som na miesto stretnutia s kamarátom Sašom. My sme nielen pracovali v rovnakom tíme, ale taktiež žili blízko seba, takže sme často šli spolu do našej dielne.

Zdravím, ekonóm, alebo čo to vlastne si!

Vzhladol som od knihy a zistil, že som už prišiel na správne miesto. Môj kamarát študoval knihu v mojich rukách.

Zdravím! - Hovorím - Ako to ide?

Ale, normálne. No, čo tam píšu? - Kývol smerom ku knihe.

Oh, radšej sa ani nepýtaj. Dokonca aj dym mi už ide z uší.

Neodpovedal si, čo si robil cez víkend? Taká stretnutie nemôžeš minúť.

Pozri, ja som teraz hlboko v bažine podnikania a iných nezmyslov. Zatiaľ bezo mňa.

Sanja bol môj nový priateľ. Áno, ja viem, čo hovoria o nových kamarátoch, ale bez nich nikam. Žijeme, meníme sa, pohybujeme sa z miesta na miesto, a spolu s ním sa stretávame s ľuďmi a rozširujeme sociálne kruhy. Okrem toho, akýkoľvek starý priateľ bol kedysi novým. Nedávno som dostal prácu v službe a poznám Sanju nie dlho. Ale už som ho (stihol) poznať ako človeka veselého a ťažko pracujúceho, trochu ľahkomyselného a schopného extravagantného vyvádžania. Autá pozná naspamäť a motor môže rozobrať a zostaviť pravdepodobne so zavretými očami. V práci je to uznávaný človek, ktorému možno odpustiť

niektoré slabiny a výstrednosti jeho charakteru. Mimochodom, bolo to (práve) s jeho odporúčaniami, že som bol schopný sa dostať do jedného z najprestížnejších autoservisov v tejto časti mesta. Za čo som mu bol vďačný.

Včera som počul podobenstvo z Evanjelia, - povedal Sanja, - Isus povedal podobenstvo o žene, ktorá stratila peniaze a potom ich našla. Zavolala svoje priateľky a povedala im: radujte sa so mnou, že som našla stratené peniaze! Také zaujímavé, to to dopadlo – ony boli šťastné, aj keď im nič z toho nekvaplo.

Čo, to? - hovorím.

No, pozri, ja by som stratil 50 dolárov a potom ich našiel. Povedal by som ti, Koljan, našiel som moje prachy! Bol by si šťastný pre mňa? No, len skutočne...

Ťažko povedať. Pravdepodobne áno.

Tak hovorím, je ťažké vžiť sa do pozície druhého.

Išli sme a ešte o čomsi debatovali. Saša sa ma snažil zaujať nejakými novými návrhmi v otázkach mojej osobnej zábavy, a ja som vyjadroval môj jednoznačný názor. Nakoniec sme sa dostali k veľmi frekventovanej vozovke a zastavili na semafore. Tu premávka vytvorila veľa hluku, rozhovory sa zastavili a všetci dostali nemálo času na svoje myšlienky. Otvoril som knihu a začal rýchlo očami behať po prečítanom. Nečítal som toľko, ako som sa skôr snažil odpovedať na svoje otázky. Niečo prichádzalo na myseľ ľahko, ale niečo bolo hlboko pochované pod vrstvou nepreniknuteľného zabudnutia. Potom som sa vrátil znovu k tejto časti, a skúsil to znovu oživiť zabudnuté. A práve v tomto okamihu sa stalo niečo nepochopiteľné. Prisahám, vo svojom presvedčení, že chodci sa pohli dopredu, a ja som šiel s nimi. Avšak, stále bola (na semafore) červená, a nikto nešiel, až na mňa. Bolo to zvláštne a podobné na nejaké zvädzanie, a stále do dnešnej doby nemôžem vysvetliť, ako sa to stalo. Pravdepodobne preto, že bolo nutné, aby sa to všetko (čo bude nasledovať) stalo. Spomínam si dokonca, že na mňa niekto volal, ale nevenoval som tomu pozornosť.

Prvé auto ma neudrelo tvrdo. Vodič už začal spomaľovať, pretože išiel v krajnom rade a dobre ma videl. Ja som bol hodený do rýchleho pruhu, kde do mňa v plnej rýchlosti vrazilo iné vozidlo. Neskôr mi rozprávali, že som preletel asi desať metrov predtým, ako som dopadol na ostrý asfalt. Dokonca sa mi zdá, že si spomínam, ako letím nad strechami áut, rovnako ako mucha zrazená v lete mucholapkou. Potom, čo som dopadol na vozovku, tretie auto ma ťahalo dole po ceste ďalších pätnásť metrov. Vzhľadom k prudkému spomaleniu sa asi desať vozidiel zrazilo. Kvôli zahlteniu vzrástla doprava. Najviac sa darilo mojej knihe, ktorú nezranilo žiadne auto.

Prvá vec, ktorú si pamätám, je, že som na ceste. Pohyb sa zastavil a ľudia niekam rýchlo bežia. Vodiči vychádzajú z áut a skúmajú škodu. Nieкто sa v rozpakoch poškrabal po hlave, nieкто niekde telefonoval, nieкто zakliat a hľadal vinníkov. Ale väčšina ľudí bežala ku jednému autu. Ako vo sne, ja som tiež šiel za bežiacim davom. Desať ľudí zdvihlo béžové auto a vzalo ho na niekoľko metrov späť. Premýšľal som – tak robia, keď chcú niekoho vyslobodiť spod auta. A naozaj, po tom, ako bol osobný automobil presunutý, som videl, že pod ním nieкто leží. Nieкто vykrikoval, ďalší zobrali mobily a začali nahrávať na kameru ležiaceho, no nikto sa nerozhodol skontrolovať pulz.

Ten idiot! – rozhorčil sa jeden vodič - kde liezol?! Veď ste videli, on tam išiel sám. Chorý (na hlavu).

Je to všetko kvôli nemu! - podporil ho ďalší.

Pozná ho nieкто?

Hej, odved'te odtiaľto deti!

To nie je šťastie.

Hlasy boli počuť tu a tam.

Človek ležal v neprirodzenej polohe. Jeho tvár bola poškodená a krvavá. Spomínam si, ako som dokonca ľutoval, že som nevidel, ako zrazili tohto úbožiaka. Poriadne sa mu teda dostalo. Niečo v jeho vzhľade mi zrazu začalo pripadať povedomé. Možno, že ho poznám? A potom sa stalo niečo, čo sa nedá opísať žiadnymi slovami – v ležiacom mužovi som začal spoznávať... seba!

...Pokračovanie v časopise Svetlo Pravoslavia